



זמן עבר

אמיר הזאב שבתאי

סיפורים אקראיים
בהשראה של רגע



למה לא בעצם

למה לא בעצם? זה לא שהחיים האירו לי פנים כל כך. גדלתי במשפחה בלי כסף - לא שהרגשתי את זה כל כך בסביבה שבה כולם היו כאלה, אבל כיום אני יודע כמה הייתי יכול להתגלגל אחרת רק אם ההורים שלי היו מקבלים את ההחלטה הנכונה איפה לגור כשהיתה להם אפשרות. סיפור ארוך, אבל בגדול, נתנו להם אפשרות בזמנו לגור בבית שיכון בהרצליה או בשכונה מסויימת בבת ים. אבא שלי החליט שהוא רוצה להיות קרוב לקהילה שלו, וכך גדלתי עם עבריינים קטנים שצמחו להיות עבריינים גדולים. בין חברי הילדות שלי מהשכונה לא נותרו רבים חיים או

חופשיים. חלק קטן מהם נרצח, חלק קטן רצח, אחד מת משימוש יתר, אחרים נכנסים ויוצאים כל הזמן מבתי סוהר, ורק חלק קטן מאיתנו הסתדר איכשהו, עמד על דעתו, הקים משפחה, ויצא לעבוד. בדרך כלל בעבודות כפיים שהשאירו מעט את הראש מעל למים בצריכה בסיסית ואחד שממש הסתדר כשפתח מספרה לכלות בדיזינגוף. על מותרות כמו קייטנה לילדים או חופשה שנתית חלילה, כמובן שלא היה מה לדבר. זו, היתה בדרך כלל מסתכמת בבילוי חד פעמי באיזשהו פארק מים – אם בכלל.

אני הייתי קצת שונה. גדלתי בבית דתי, וכשיצאה דעתם של הורי אל הסביבה בה אני חי, מיהרו לשלוח אותי לפנימיה חרדית בעיר בני ברק בה היו לי המון דודים ודודנים. כך שיצא שמגיל 9 כבר עמדתי איכשהו ברשות עצמי. הייתי תלמיד מצוין, אבל לא התחברתי מעולם לדרך התורה ולא ראיתי את עצמי בן ישיבה. לאחר בילוי בני ברק שנמשך 4 שנים, חזרתי לרחובות העיר, אבל לבית ספר ממלכתי דתי

עם חברים חדשים וערכים חדשים. תנועת "בני עקיבא" בה שהיתי פעמיים בשבוע עם החבר'ה הרחיקה אותי אף היא מהרחוב, וכך יצא שנשארתי מרוחק מעט מעולם הפשע הכבד שהתרקם אצל חברי הילדות שלי, והיו לי גם חברים אחרים.

לא שלא טמנתי את ידי בצלחת. היה לי חבר אחד שנפשותינו היו קשורות זו בזו, ודווקא הוא היה ראש הכנופיה. עד כמה שהטיפו לי "תתרחק מהבן של בורקה, הוא עברייני", לא יכולתי להתנתק ממנו. התחברנו אחד לשני עוד לפני שמלאה לנו שנה, ונשארנו צמודים זה לזה גם בבית הספר היסודי עד שעברתי לפנימיה בכיתה ד'. כיוון שלא ידע באיזה מימי השישי אני חוזר, היה בכל יום שישי מיד אחרי בית הספר הולך ויושב על חומת אבן מול תחנת האוטובוס ומחכה עד אוטובוס אחרון. וגם אני, כשהייתי מגיע אחת לשבועיים שלושה מהפנימיה טרם הגיע האוטובוס לתחנה, הייתי חוקר בעין מרחוק אם הוא מחכה שם על חומת האבן ממול

לתחנת האוטובוס, ועולץ למראהו. שני ילדים בני 9 שנפשותיהם התחברו מילדותם. כשהייתי מגיע, היינו הולכים בשקט ביחד הביתה מבלי לדבר ורק שמחים לראות איש את אחיו שמחת נפש. לבוא ולשאול את הורי אם אני מגיע לשבת הוא לא יכול היה כבר מגיל צעיר מאד כי הוא לא היה רצוי שם. הפושע והכריזמה שהובילו להיות ראש וראשון בלטו מאד כבר מגיל צעיר מאד, ותקריות שהובילו להתערבות משטרתית היו אצלו כמעט עניין שבשגרה כבר בגיל 9. "יש להם ספריה עלי" היה צוחק על המשטרה. אגב, בשלב ה"ספריה", עוד לא חגגנו בר מצווה. אבל דווקא הוא, שחשבנו שיישב כל חיו בכלא או יירצח, חזר בתשובה בכלא כשישב על שוד מזוין ופצע את השומר בבטנו מכדור אקדח כשהיינו בני 19. השופטים האמינו לו שהכדור נפלט והוא לא ירה בו בכוונה תחילה. בכלא הפך להיות אדם מאמין ובילה את שהותו באגף התורני עד שהשתחרר בניכוי שליש בגיל 29 כיהודי חרדי של ממש. משם קצרה הדרך להיות תלמיד ישיבה ולרבנות – שהפכה להיות לו חלום ויעד, והפך להיות רב של יישוב מסוים

בשומרון. עוד בכלא גזר על עצמו תענית דיבור וכמעט שלא הוציא מילה מפיו "כי כדי לכפר על כל הדברים הנוראיים שיצאו לי מהפה כל כך הרבה שנים, כדאי שאשתוק קצת" אמר באחת הדרשות שלו. חלק גדול מהזמן הקדיש למשפחת השומר שירה בו עד שהפך שם לבן משפחה כמעט. מי היה מאמין.

באשר לי, יצאתי כנראה קצת אבוד. בהתחלה, לא רצו בכלל לגייס אותי. בכל זאת, למרות החברה החדשה שביליתי בה את נערוטי בבית ספר ותיכון דתי, לא יכולתי לגמרי להתנתק מהחבר'ה הישנים איתם גדלתי ושגרו בבניין שלי, ממולי או בזה שלי. כן יצא שהייתי מעורב לא אחת בתקריות אלימות – בדרך כלל יזומות, בגניבת אופנועים או מכוניות שהיינו מבליים איתם את הלילה ומשאירים באיזה רחוב בבוקר, ופעמיים ביליתי במעצר. התמכרתי לקארטה - אותו מימנתי משליחויות בחנות ירקות, ובגיל 16 נפתח לי גם רישום פלילי על אלימות קשה יחסית, כששברתי לבעל חנות הירקות את הלסת

לאחר שסירב לשלם לי בפעם השניה את השכר השבועי בטענה שהרווחתי הרבה מהטיפים. ניסיתי לקחת בכח את הכסף שלי מהקופה, וכשהתחילו בינינו דחיפות, דחפתי לו בבעיטה את העקב שלי ללסת שהתפצחה בקול. הוצאתי מהקופה בדיוק את הסכום שמגיע לי, שמתו פתק שיצא סכום X מהקופה לטובת השכר שלי, הזמנתי אמבולנס ומשטרה וישבתי לחכות. האמבולנס הגיע ואחריו השוטרים שמצאו אותי יושב ומחכה להם. סיפרתי להם בדיוק מה קרה, וביקשתי להתקשר הביתה להודיע להורים שעוצרים אותי. הראיתי את שטרות הכסף, ספרתי אותם לעיניהם, ואז קרעתי אותם לגזרים ופיזרתי ברוח. כך יצא שקצת לפני גיל 16 נרשם לי תיק פלילי ואף ישבתי בכלא לנוער שלושה חודשים.

שנה וחצי אחר כך הודיע לי הצבא שהוא מוותר על שירותי. אני, שחלמתי להיות טייס וגדלתי על סיפורי גבורה והחדרת ערכים של בוגרי תנועת בני

עקיבא וספרים כמו "המרדף של הצנחנים" ו"מתא הטייס", התעקשתי לשרת. בסוף התגייסתי כבר בגיל שבע עשרה וחצי לאחר שבכתה י' כבר נשרתי מהלימודים. שמו אותי בהתחלה ביפו, ולאחר אין ספור ניסיונות ובקשות לשירות "קרבי", הצלחתי להגיע לטירונות בשריון לאחר ששלחו אותי גם לפסיכולוג שהתרשם מהרצון שלי לתרום. כפריק של כושר, החלטתי להצטיין, ובתום הטירונות ביקשתי שיחה עם מפקד הבסיס כדי לעבור לצנחנים – משאת נפשי. את זה לא קיבלתי, אך דווקא אירוע מקרי לחלוטין בשכם חצי שנה אחר כך, גרם לצבא עצמו להכריז עלי בינו לבין עצמו כ"חייל מאותר" לתפקיד רגיש ומסוים מאד, ולאחר אין ספור מיפויים פסיכולוגיים, זה נגמר בכך ששירתתי בצבא שלוש וחצי שנים בתפקיד ייחודי, והוטמעת באחת מהיחידות המיוחדות של צה"ל כשאני כפוף ישירות למפקד חטיבת המבצעים של צה"ל. על שירות מילואים אחר כך, החלטתי לוותר, והלכו לקראתי. במילא לא יכולתי לשמש במילואים באותו התפקיד, ויצאתי לאזרחות כחייל מעוטר, אבל אדם קצת אבוד.

גם נסיונות של האלוף תחתיו שירתתי לנסות ולסדר לי עבודות שונות לא צלחו וביקשתי שננתק קשר. רק לאחר שנים רבות נפגשנו שוב כשניסיתי לעשות משהו לטובת הציבור בתחום הפוליטי וביקשתי את עזרתו.

שאר מסלול חיי היה צפוי לילד שנשאר ילדותי למרות הכל. הלכתי לעבוד במפעל לשימורים, ופרקתי בידיים מאות קרטונים כבדים מן המשאית לחנויות השונות מדי יום. לימודים בכלל לא היו באג'נדה. למה? כי הם מעולם לא היו שם בעולם שבו גדלתי. בסופו של דבר עשיתי תואר ראשון בגיל 45, ואלוהים יודע שכלום לא יצא לי מזה, אבל הייתי חייב את זה לעצמי.

בגיל 25 התחתנתי עם אשה יפיפיה וללא ספק מחוץ לליגה שלי. נולדה לנו ילדה, אבל הנישואים לא החזיקו יותר מדי זמן מעמד. התמכרתי בשלב מסוים

שוב לספורט, ובין פעילויות הקרטה, הריצה וחדר הכושר, לא נשאר לי הרבה זמן למשפחה – טיפוש שכמותי. ערב אחד כשהגעתי הביתה ונשקתי לאשתי בצוואר, משהו לא הריח לי טוב – תרתי משמע. תוך שלושה ימים גיליתי שהיא מתעסקת עם גבר אחר בבניין המשרדים בו היא עובדת. לא אמרתי לה כלום, ארזתי כמה בגדים, וחזרתי לגור עם ההורים. היא צעקה עלי מצד אחד, איימה להתאבד מצד שני, נשבעה שזה היה סתמי ורק רצתה קצת תשומת לב, והתעצבה כשלא הבינה איך אני מוותר על כל מה שיש לנו ואף סטרה לי בכח במפגש האחרון ביננו. אבל אני השארתי את הסליחה לאלוהים ולאנשים טובים ממני. את הילדה לפחות, אני רואה הרבה. שכרתי דירה במרחק קצר, ואני ואמה מתקשרים בהודעות טקסט. לדבר אתה לא הייתי מוכן שוב. פעם אחת בלבד הסכמתי לשלב אתה יד, וזה היה כדי להוביל את בתי לחופה.

המשכתי בעבודות הדחק. סבל, איש מכירות, טלמרקטינג. אף אחד לא לקח אותי לעבודה רצינית כי לא למדתי וגם לא השכלתי להתמיד בחברה אחת. טיפש מעולם לא הייתי, והרהיטות בה ניחנתי ויכולת חשיבה מהירה נתנו לי פה ושם להרוויח בכבוד יחסית. הקמתי עסקים ונפלתי כמעט בכלם, וכך נאלצתי להמשיך ולהיות שכיר מושתן בעבודות מושתנות עוד יותר. אבל לפחות יכולתי לממן לבת שלי, האור שלי, חיים נוחים וטובים. סביר מאד להניח שלולא היא, לא הייתי מוצא טעם לחיים כבר מזמן, והייתי מחסל את הסיפור המיותר הזה שנקרא "חיים" אחת ולתמיד כבר לפני שנים מיד לאחר מות הורי או שהופך להיות נווד על אופנוע בשוטטות מסביב לגלובוס.

ואז היא נכנסה לי לחיים. מבוגרת, עשירה מאד, אלמנה. פגשתי בה כששימשתי סבל שהוריד מצרכי מזון ממשאיות של חברת מזון גדולה לסופר מרקטים. חיכיתי לנהג שיסגור חשבון על בעל הסופר, והיא

התישבה לידי על הספסל לדבר מעט ואני הופתעתי
שהיא מתעניינת בי: קוקו שחור ארוך, בגדים
שחורים מהוהים, שפם/זקן כמיטב עדות המטאל,
והכי חשוב, מחצית מגילה. להפתעתי היא רצתה
להמשיך לדבר, לקחה את הטלפון שלי והתקשרה
כבר למחרת אחר הצהריים כשהייתי באמצע הריצה
יומית שלי. שכחתי לומר שהחלטתי לרוץ לתחרות
"איש הברזל". חזרתי אל מספר הטלפון הלא מוכר
רק כדי לשמוע את המבטא האנגלוסקסי שלה מזמין
אותי אליה מהצד השני: "היה לי ממש כיף לדבר
איתך. אתה מדהים. בא ניפגש".

כעבור שעתיים הייתי על הקטנוע בדרך אליה. היא
היתה אשה מושכת ולי התאים קצת סקס לאחר
תקופת יובש בת יותר משנה. מבט קצר בה, ואתה
רואה שמדובר באשה עשירה גם אם מעולם לא ראית
עושר מהו. בלונדינית, כחולת עיניים, מטופחת
וגבוהה יחסית, מטפחת משי סביב לצווארה, גיל לא

ידוע שבין 50 ל-60, ומדיפה ריח מצוין. איך אפשר
היה לסרב.

אבל ההפתעה האמיתית חיכתה לי כשהגעתי.
הגברת דיברה ביזנס. אחרי החוס שהפגינה ביום
האתמול בפגישתנו הראשונה, הופתעתי מקרירותה
הקורקטית. לאחר הצעה לשתייה קלה ושיחת חולין
קצרה, היא הגיעה לת'כלס. ההצעה היתה ברורה:
אתה תעשה אתי כל מה שארצה בחדר המיטות או
מחוצה לו, ואני אשלם לך. 750 ₪ לכל מפגש, כשישה
מפגשים בחודש. זה יכול להיות שלוש או חמש שעות
כאן בבית, זה יכול להיות בבית מלון לילה שלם, וזה
יכול להיות "קוויקי" קצר בחיק הטבע במקום נסתר.
מה אתה אומר?

"טיפשה", גיחכתי לעצמי. "הייתי שוכב איתך פעם
בשבוע וגם מודה לך על זה, ובתי מלון אני מכיר רק
מבחוץ". הצעתי לה שאחשוב על זה ואתן לה תשובה
יותר מאוחר או למחרת בבוקר, אך היא רק חייכה,
התיישבה על השטיח על הברכיים, ופתחה לי את

החגורה. כאקט אחרון, ביקשתי שאת הכסף היא תשים לי בארנק מבלי שאראה. היא כבר היתה בתוך העניין, הרימה אלי את עיניה, הנהנה, ושבה ל"עבודה".

כבר נשארתי לישון שם, מרצוני. זה פשוט זרם. נהניתי, ובבוקר עליתי על הקטנוע עם עוד 750 ₪ בכיס ורצתי אחר הצהריים לקנות לבת שלי את "בית הפיות" שהיא תמיד דיברה עליו, אבל היה מחוץ להישג היד. שבוע אחר כך כבר רשמתי אותה לחוג הווטרינריה שהיא תמיד רצתה. להודעת הטקסט של אמה השואלת מאין הכסף הפתאומי כלל לא עניתי.

חודש לאחר מכן כבר פרסמתי מודעה. להפתעתי כבר מהחודש הראשון נוספו לי שלוש לקוחות נשיות חדשות עם סיפורי חיים יותר ממעניינים. מלבד היותי ספק הסקס של נשים אלו, גם הייתי להן אוזן קשבת וחבר לשיחה, והן גמלו לי בצורות שונות ובמתנות. את כל המתנות שנתנו לי מעבר לתשלום

הרגיל ושידעתי את מקורן, החזרתי לחנויות וקניתי דברים לילדה.

הרווחתי יפה. ביקשתי מאשתי לשעבר שתעבור לדירה עם עוד חדר והסברתי שאני אממן את הסכום הנוסף. בניתי לילדתי חדר משחקים עם כל מה שרק ילדה יכולה לבקש. לכשעצמי, לא מצאתי צורך לבזבז כסף. קניתי את אופנוע החלומות שלי ואופניים ונעליים טובות יותר לאימונים שלי, וכאן זה בערך נגמר. אפילו לבילויים לא הייתי צריך ולו שקל, כיוון שהן הזמינו אותי ועל קשר אמיתי החלטתי לוותר מאז שהתגרשתי. החלטתי כבר אז שאחיה לבד ובלי זוגיות. כך הכי התאים לי.

אח שלי תמיד אמר לי שאני עושה עסקים של "מכות". אתה עושה קצת כסף, אבל אתה לא מצליח להתמיד עם העסק כעסק מצליח לאורך זמן. אירוני לחשוב שזה היה העסק הראשון שבו באמת הצלחתי. חפרתי בכתבות, מאמרים ומחקרים, ולאחר שהבנתי בערך מה נשים מהסוג של לקוחותי הפוטנציאליות

צריך ורוצה ועם הרבה אינטואיציה נשית שניחנתי
בה כנראה, גייסתי גברים נוספים לעסק שלי. הם לא
השריריים ביותר, הצעירים ביותר או שטויות
הוליוודיות. הם היו טובים במיטה מצד אחד,
וקשובים מאד ואנשי שיחה מצד שני, וזה עבד.

כיום, תשע שנים אחרי, לבתי יש את כל מה שהיא
תהיה צריכה אי פעם. רכשתי בית פרטי בשכונת
רמות צהלה בצפון תל אביב שנרשם מראש על שמה
ויהיה שלה ביום מן הימים. בינתיים הוא מושכר,
ודמי השכירות הולכים לחיסכון בשבילה. יש לה
חשבון בו כבר מופקדים כל כספי הלימודים כולל
מחיה שהיא תהיה צריכה, ובמשך הזמן מן הסתם
הסכום יתפח וילך. סידרתי לעצמי גם פנסיה נאה
לשנים בהן כבר לא אוכל לעבוד במקצוע אלא רק
להעסיק אולי אחרים, וכן, גם לגרושתי סידרתי
תוספת יפה להכנסתה החודשית והפרשה חודשית
יפה לקרן הפנסיה. בכל זאת, היא האמא של הילדה

**שלי והסבתא של הנכדים שיבואו. וגם, אחרי היא לא
ניסתה שוב אף אחד אחר. חייבים להעריך את זה.**



אמיר ואמיר

עבאס מוחמד אל בדראן. השם הזה היה חקוק לנו בראש במשך כמעט שנה, ועוד יותר, מקועקע לנו לנצח בלב. תקופה ארוכה לווה אצלנו השם הזה בצלב מטרה כשהוא המטרה הגדולה. המובי דיק הפרטי שלנו. אתו היה לנו עניין אישי.

בדראן היה זה שירה וצלף באמיר, סרן, חייל, מפקד הצוות שלנו. אמיר לא מת מיד. מותו ארך שלושה חודשים של גסיסה איטית, מאבד לסירוגין את ההכרה עד שלא שב ממנה. באופן נורא, ידע אמיר בדיוק את מצבו. בפעמים הבודדות שיצא לנו לבקר אותו והוא היה ער, הוא זיהה אותנו בקלות. למרות

שלא דיבר אלא בתנועות עיניים בלבד הנפקחות ונעצמות בליאות של מוות, הבנו את כל שאמר לנו. ילד בן 21 שרואה את המלאך השחור אל מול העיניים, דוקר אותו עם המגל הגדול בלבו פעם אחר פעם, ובסופו של דבר נכנע לו אט אט. שלושה חודשים נלחם אמיר במלאך המוות עד שלבסוף לא ציית לו גופו יותר ונכנע לאפילה הנצחית. שלושה חודשים בהם החזיק את גופו הצנום חי כנגד כל מה שהיה אפשר להאמין בו. מעבר לנס שמתרחש. לאחר שלושה חודשים ועוד שבוע מיום הפגיעה, עצם אמיר את עיניו לנצח.

הפעם האחרונה שראינו אותו היתה שבוע לפני שמת. "חגגנו" לו את יום ההולדת שלו בבית החולים. יום קודם נכנס אמיר למחלקת טיפול נמרץ בגלל ההרעה שחלה בגופו. ב"גופו", כי רוחו עדיין נותרה איתנה. היכולת של אמיר לספוג במשך כל החודשים האלה את כל מה שעבר עליו, הותירה בנו הרגשה טובה כשעזבנו אותו במה שהתברר כפעם האחרונה. בפעם הבאה נראה רק את הקבר שלו. בעת שעלה השמימה,

**היינו בפעילות מחוץ לתחומי ישראל וסיפרו לנו שמת
יומיים אחרי שכבר היה קבור.**

**הופתענו כשמת. לא ציפינו שימות. הבחור הלא גדול
פיסית והרזה, היה אפילו קטן אל מול כמה
מהמגודלים שבצוות שלנו, ונראה בהשוואה כמו הבן
של ה' שהיתמר לגובה של כמעט שני מטר ומשקל
של 110 ק"ג. אולם אמיר היה ללא ספק האריה
שבחבורה הקטנה שלנו. גם לאחר שלוש וחצי שנים
של פעילות משותפת בה כל אחד מאיתנו הוביל
פעולות בתוך תחומי הארץ ומחוצה לה, עדיין נשאנו
אליו עיניים שואלות בכל נושא כמעט.**

**הצלב על מצחו של אל בדראן הפך להיות ברור. לבנון
היא ארץ גדולה, ולך עכשיו תחפש את דג הרקק הזה.**

**אל בדראן היה בסך הכל קצין זוטר ממוצא סורי של
מחבלי ארגון "אמל". ארגון שהצוות שלי הרג בו רבות
בזמן השהות הארוכה בלבנון בתחילת שנות
התשעים. הכרנו את האנשים שלו באופן כמעט**

אינטימי. חדרנו לבסיסיו כבדרך קבע, ובהינו בהם ישנים בחדריהם כמעט כבשיגרת אימונים. אמיר הוביל אותנו לא אחת החוצה ממצבי ביש בהם כמעט ונתגלינו. פיתח בנו חושים שלא ידענו על קיומם, ויכולות פיסיות מהגבוהות שיש. הוא דרש מאיתנו את מה שכל חובב אקשן מצוי רואה בסרטי קומנדו זבל. אחד המפק"צים כינה אותנו בציניות "הרמבואים של אמיר" בישיבות מטה בגדוד וצחק על אמיר שהוא חושב שהוא רמבו, אלא שאותה ציניות גרמה לכך שלימים השתרש ביחידה הביטוי "צוות רמבו". הרגשנו מיוחדים. עליונים. אמיר ידע להוביל אותנו להיות כאלה. מפקד חטיבת המבצעים ושר הביטחון דאז, העדיפו תמיד אותנו לפעילויות השונות. השקטות.

אמיר מת, היה משהו בלתי נתפס מבחינתנו. לא האמנו שנוצר הכדור שמסוגל לפגוע בו, שלא לומר שיכול להכניע אותו. אמיר היה בליבנו מיתוס חי. כשמת, נשבר וכבה בנו משהו בפנים.

לא הסכמנו למפקד צוות חדש. אחרי שלוש וחצי שנות שירות נותרה לנו עוד פחות משנה לשרת, והמג"ד, בעיצה אחת עם מפקד חטיבת המצעים ואלוף הפיקוד, הלכו איתנו על זה. מודע לייחודיות ולמסוגרות שלנו, ידע המג"ד שאף אחד אחר לא יוכל לפקד על צוות של אחד עשר לוחמים פחות אחד שמת, שהפכו להיות אגרוף אחד. סוכם שנבחר מאיתנו מפקד צוות חדש במקום אמיר, והצוות בחר אותי. "יהיה לנו קל ככה" אמר לי מי מאנשי הצוות, "לפחות לא נתבלבל ככה בשם". גם שמי אמיר, וזה היה הדמיון היחיד בין אמיר קר הרוח והשתקן לביני – חם המזג והאימפולסיבי.

בהחלטה של חברי לצוות, כוונה כל הווייתני לנקמה. חיפשתי ונידבתי אותנו לפעילויות הכי מסובכות בגבול סוריה ובתוכה, רק כדי לשאוב מודיעין לגביו. בכל פעילות שהיא הקדשנו זמן לחיפוש כמעט נואש של אל בדראן, מסתייעים בקמ"ניה הפרטית של הגדוד ומתעלמים מצוותי היחידות השונות שסייעו

לנו וגיבו את הפעילות הרשמית שלנו – אך לא יודעים מדוע באמת אנחנו רוצים להיות "שם".

לאחר כשמונה חודשים הגיע מידע למודיעין היחידה שלנו. העובדה ששהינו גם כך באיזור קרוב, עוררה אותנו. אל בדראן, על פי הדיווח, נמצא כעשרים ק"מ מאיתנו, מרחק כמה שעות של הליכה מאומצת. אבל להגיע אליו ברגל היה כמעט התאבדות. הליכה מהירה ורועשת של צוות של עשרה אנשים באיזור שורץ חיילים סורים ושאר "לוחמי חופש" היתה מתגלה מיד. אך יותר משפחדנו מהם, חששנו מהיתקלות עם כוחותינו שלא היו מודעים כמובן לנוכחותנו האסורה בשטח. החלטנו לוותר על ההליכה ולהשתמש בטכניקות הגעה אחרות ולא חשופות כל כך. על אישור מהמטה או מהפיקוד כמובן שלא היה מה לדבר. ידענו שאנו חייבים להצליח, כי האלטרנטיבה היא להיהרג. על כניעה ושבי, כמובן שלא היה בכלל מה לדבר. לא רק עכשיו, אף פעם. זו המתודולוגיה.

ליל הפעולה נבחר להיות אותו יום בו שמענו על נוכחותו באותו איזור, חוששים שלמחרת הוא כבר ייעלם. בדרך פתלתלה הגענו אליו, נהוגים במכוניות לבנוניות עם נהגים שאולצו לעזור לנו לעבור את מעט המחסומים באיזור כשקנה אקדח מכוון להם לעורף או לרקה, והותרנו אותם קשורים באיזור שומם. בדראן שהה באותה עת עם עוד שניים בסוג של מחנה פחונים בבקעה בלבנון, ממש על גבול לבנון סוריה ומרחק קילומטרים ספורים מדמשק, מתחת לאף של החיילים הסוריים שנמצאו כ-300 מ' משם על קו הגבול הלא נראה.

הגענו לאיזור ופרקנו מהרכבים. לקח לנו כמעט שלוש שעות של זחילה שקטה לעבור שלוש מאות מטר. למרות הקור המחורבן, דווקא הלילה לא ירד גשם שאפשר היה להסתתר תחת הרעש שהוא מייצר, ונדרשנו לכל טיפת יכולת כדי להגיע אליו בשקט בקור הלבנוני המקפיא. לאושרנו, בשלב מסוים התחיל סוף סוף גשם חזק ורועש שיכולנו להיטמע בו. ה' ואני טיפסנו את 15 המטרים אל הפחון שניצב

בראש גבעה קטנה במשך כמעט שעה מתחת לעינו של הזקיף, נבלעים בין הסלעים והאבנים. את השומר בחוץ חנק ה' בלי קול עד שאיבד את ההכרה וקשר אותו, והתחלנו את המסע המייגע של עשרת המטרים האחרונים שנמשך דקה אחת בלבד, אבל שהרגישה כמו נצח. הם חשו בנו רק כשדרכנו את ה"יריחו" אל תוך הפנים שלהם.

הסתכלתי אל הפנים ההמומות של אל בדראן - שהחזיק ספר קריאה באנגלית דווקא, באכזבה. "זה הכל? זה האיש שהרג את אמיר?" "שהצטרף אלינו עם שאר הלוחמים, גרר את השומר פנימה, וקשרנו גם את השני אליו. אל בדראן הסתכל אלינו המום. עם המדים השחורים שלבשנו, הפנים המושחרות בצבע ונעלי הפלדיום השחורות, לקח לו זמן להבין מי אנחנו ומדוע אנו כאן. רק כשראה שאותו אנחנו לא כופתים עם השניים האחרים ונפנים אליו, הבין מי אנחנו.

"אתם החיילים של קפטיין אמיר", אמר לנו באנגלית מצויינת. "הבנתי מהחדשות אצלכם שאני פגעת

בו". המון שנים אחר כך, דרך קרובת משפחה שגרה באוסטרליה, גיליתי במקרה שהוא גר שם כמה שנים והיא למדה אתו באותה הכיתה בבית הספר. גופו רעד בטירוף, ולא בגלל הקור הנורא שבחוץ. שתקנו והבטנו בו. אני הייתי מהופנט לחלוטין. עמדתי מולו עם מבט נעוץ אל תוך עיניו. כל שזכור לי מאותם הרגעים הם הפנים שלו מביטות בי. עיגול ובו פנים, ומסביבו חלל ריק לחלוטין. אין שם את החברים שלי, אין פחון, אין שניים קשורים מאחוריו, אין את דמותו של אמיר בבית החולים או חי, אין כלום. רק אני והוא, האיש שעוד רגע אחד אני אהרוג, בחילופי מבט שיימשכו נצח.

ה' הטיל לי על הכתף מאחור את כף היד הענקית שלו. ספק דוחף אותי, ספק דוחק בי לבצע. אין זמן. אל בדראן החל למלמל ולבכות, מחכה אולי לאיזה נס שיקרה. הבטתי בו בתיעוב מהול בחמלה. ספק אדם, ספק לוחם, ללא ספק מוג לב. אם אתה יודע שאתה הולך למות, תמות עם הראש למעלה ולא בבכי.

”קום, יש לך חצי דקה להתפלל, אתה עומד למות”,
אמרתי לו באנגלית והבכי שלו גבר. השניים מאחוריו
השתנקו והתכנסו אל תוך עצמם עם פנים כבושות בין
ברכיהם. הסתכלתי בו שוב. לא היתה בי טיפת
הערכה אליו. גם לא שנאה. רק הידיעה שהוא חייב
לעבור מן העולם. לפתע הוא ניסה לקום ובעטתי לו
מיד בחזה והוא נפל לאחור על גבו. הסתכלתי על ה',
והוא הרים והושיב אותו על סלע שסביבו נבנה הפחון.
שוב התחיל לרדת גשם שיצר רעש אדיר בתוך הפחון
מפגיעתו בגג הפח. כרעתי על הברכיים אל גובהו
הישוב על הסלע, נפצע מהאבנים הקטנות שעל
הקרקע החומה העירומה שחדרו אל הברכיים ללא
קושי.

חזרתי לחלוטין אל המציאות. אין זמן – למרות
שבדיעבד כל שהותנו במבנה היתה פחות מדקה וחצי.
אחזתי בו בציצית השיער שבגוו ראשו ומשכתי את
ראשו אחורה ומטה, חושף אל מולי את גרונו. דחקתי
אל תחתית סנטרו את משתיק הקול ויריתי שלושה
כדורים. לאט. מחכה שניה בין כדור לכדור, מזיז את

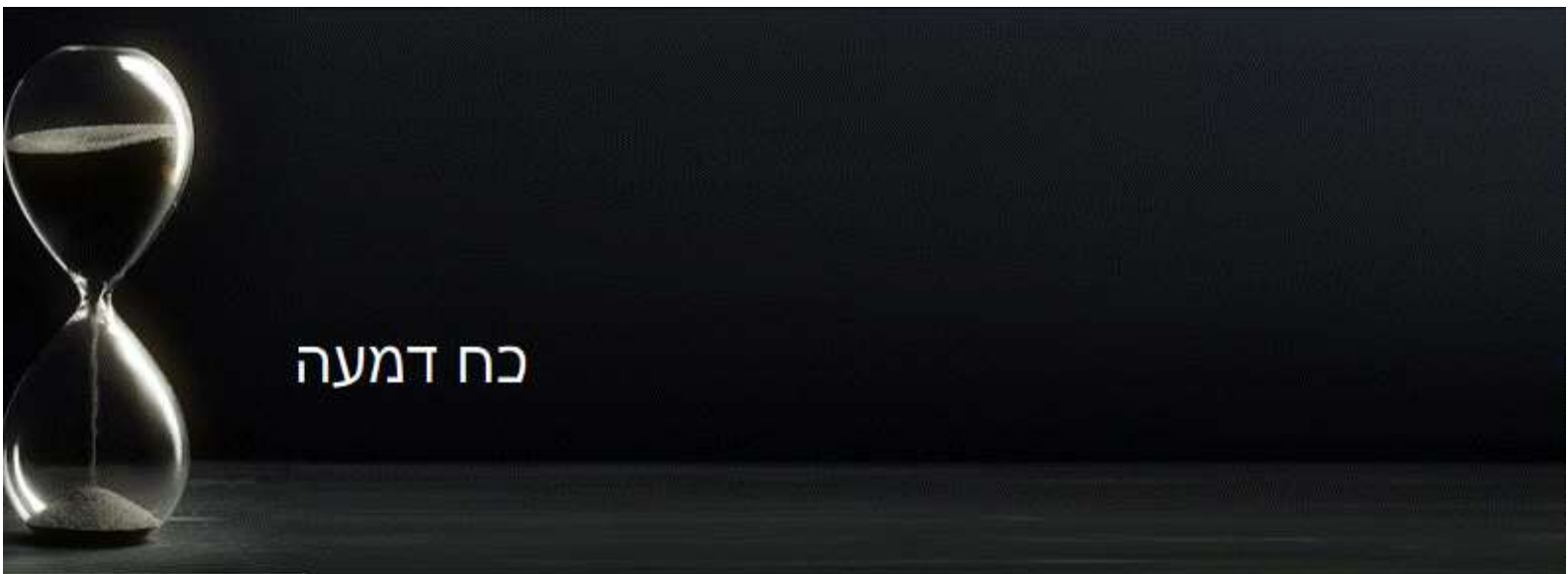
האקדח ימינה ושמאלה עם כל יריה. הרגשתי בידי
האוחזת בשערו איך ראשו ניתך לאחור מעוצמת קליע
ה"הולו פוינט", מתיז את חלקו האחורי של הראש
אחורה אל הקיר. הכדור האחד הספיק. השניים
האחרים וידאו שלא יישאר מראשו זכר. ציצית שיערו
נשארה לי ביד כשהיא כבר לא מחוברת לגופו. לקחתי
אותה אתי.

חלקיקי אבן ונתז אחד פגעו בי מהסלע, ניתזים אלי
דרך החור שנפער בפדחתו של אל בדראן ושרטו אותי.
נתז סלע מהכדור האחרון נתקע לי בגב כף יד שמאל,
משאיר צלקת כתזכורת תמידית ליום השילם. לא
יכולתי להוציא אותו מבלי לקרוע גידים, וחבשנו את
היד מסביבו. בעוד כמה שעות תחפור לי מורן
החובשת בגדוד את הרסיס מהפצע החוצה בהבנה
אילמת ובלי לשאול שאלות. באורח מוזר לא פגע בי
כמעט דמו של הנבל, וגם אם פגע, הרי שבא הגשם
והנזיל אותו אתו אל הקרקע הלבנונית המקוללת.

חברי לצוות הממו את שני האחרים, וקשרנו אותם באזיקונים. לא מצאנו טעם בהריגתם. למחרת ימצאו אותם החיילים הסוריים. לאחד מהם תיקטע כף היד מחוסר דם, ואת השני נהרוג חצי שנה מאוחר יותר בפעילות יזומה באיזור קאווקאבה. חזרנו כמעט בריצה כ-6 מ-20 הקילומטרים אל נקודת המוצא שלנו בחסות הגשם הכבד שניתך עלינו, מנקה מעלינו את זכרו של התיעוב שמת דקות לפני כן. את שאר הדרך עשינו באוטובוס שאיתרע מזלו לעבור שם בלילה, ומצא מול פנסיו חבורת לוחמים מכוונים אליו את הנשק.

אמיר היה אולי כועס לו ידע, אולי לא, ללא ספק היה גאה על רמת הביצוע. לא חגגנו את מותו של אל בדראן. זה לא יחזיר את אמיר. ידענו את זה מראש, אבל היתה הקלה. במסע אימונים בדרום הארץ כמה ימים אחר כך, היתה הפעם הראשונה שצחקנו צחוק אמיתי ומשחרר ולא חיוך מלא עצב. הרגשנו כי מעל לצוות הוסרה שכבת עבים שחורה וקודרת. את ציצית שיערו וחלק מקרקפתו של אל בדראן שלקחתי איתי,

הנחנו על קברו של אמיר. חזרנו איכשהו לשגרת
חיים.



**בימות הקרה שעברו על מנהטן השנה, התחלתי לחוש
בהבדל במצב רוחה של אשתי. לטובה, אגב. שמחת
חייה גדלה, רוחה התרחבה ועלצה, והיתה הרגשה
טובה בבית. התלונות לגבי עבודתה בבנק ההשקעות
והבוס החדש כמעט ושכחו לגמרי, ומכששאלתי עליו,
ענתה שאין מה לספר, אבל עיניה ברקו.**

**נוסף על אלה, מירצה ושמחת רוחה הופנו כל כולם אל
הילדים. סבר פניה אלי הפך להיות נעים, יצאנו יותר,
בילינו יותר, אבל כל אלה לא באו לידי ביטוי למשל
ב.. נו, אתם יודעים. דברים שבינו לבינה, והדבר היה**

לי לפלא. דווקא לפני כן, גם כשיחסינו היו על המסלול השגרתי והיבש, עשינו יותר מאשר היום. התפלאתי שדווקא מכשמצב רוחה עולץ, חשקה ירד.

איש חשדן אני. תמיד הייתי. בגיל 50 אתה כבר מפתח חוש ריח. לכל אלה מתווספים הסיפורים שאני שומע ממכרים וחברים וקולגות - גברים כנשים, כולם משכבת גילי, שמוצאים לעצמם הרפתקאות. אצל חלקם זה נגמר בגירושין, אצל חלקם בחיים חדשים עם בן הזוג או בת הזוג החדשים שהפציעו בחייהם בסתר, ואצל חלקם זה המשיך כמו שהוא. לא היו מוכנים לוותר על בן או בת הזוג הקבועים או המזדמנים, ונהנו מהחיים הכפולים.

יפת מראה היא אשתי ומראה מרשים. תמירה, חטובה, עיניה ירוקות ושיערה ערמוני וגולש. לבושה תמיד בחליפת עסקים מחוייטת וחצאית קצרה באיפוק, אך שמדגישה את רגליה הארוכות. שיערה

מטופח ומגולגל על ראשה ורביד פנינים לצווארה.
אודה ולא אבוש שתמיד התנאיתי בה. הבטתי בה
ארוכות בשנתה ובקומה, אהבתי את דרך הילוכה, את
החן והחיוניות בהתנהלותה, את עיניה הגדולות שגם
לאחר 25 שנה נשארו בוהקות וצלולות בצבע
האיזמרגד הייחודי לה ולהן, את צחוקה הקליל
ואופיה הנוח לצחוק. אהבתי אותה.

מכשראיתי שמצב רוחה עולה ויורד חליפות, ולא
דווקא בגלל מה שקורה בבית, ומשהמשיכה לעמוד
בשתיקתה לגבי אותו מנהל חדש, החלטתי לבדוק את
חשדותי.

בתחילה ביקשתי לערוך את עבודת הבילוש בעצמי,
אך לאחר זמן קצר מאד הבנתי שלא לי הוא להפסיד
ימי עבודה ארוכים, וסבלנותי קצרה מכדי לעמוד
ימים שלמים מתחת לחלונה ולפתחה של אשתי
ולקחתי עוקב מקצועי.

חודשים חלפו, וחודש יולי עמד בפתח ואתו ימי החמסין המהבילים. בסופו, יום ההולדת של אשתי היקרה שחל בדיוק ביום נישואינו. השנה השמחה היתה כפולה ומשולשת: לא רק יום הולדת ויום נישואין, אלא 25 שנות נישואין. חתונת הכסף.

עם השנים הפכנו להיות אמידים למדי. שיתוף הפעולה בינינו היה סימביוטי וטבעי. השלמנו זה את משפטו של זה, לא בחלנו בעבודה קשה גם אם איננה ממקצוענו וגם בעבודות זמניות לשם ההישרדות בימים קשים עד שהסתדרנו. גידלנו שני בנים לתפארת, והחיים זרמו על מי מנוחות. כבר ראיתי בעיני רוחי איך עוברות להן עשר שנים נוספות, שנינו פורשים עם חסכוניותנו שהלכו וגדלו והצטברו לכדי סכום גדול לפנסיה מוקדמת, ומתחילים לתור את העולם לחופשות ארוכות. מבקרים באתרים אקזוטיים ואצל בני משפחה רחוקים בארצות ניכר כל עוד איננו זקנים ועייפים מדי.

החלטתי להפתיע את אשתי. בית הכנסת שבו ביקרנו בחג ויום טוב ידע גם ימי חגיגה ומסיבה. תדיר הוזמננו על ידי מי מהקהילה לחתונה, בר מצווה או ברית מילה באולמו המפואר של בית הכנסת. הודעתי לאשתי שחגיגות רבע מאה ביחד לא ראוי שיעברו בצנעה, ועל כן נזמין את מכרינו, משפחותינו וחברינו אל אולמו רחב הידיים ומסביר הפנים של בית הכנסת, לאירוע של ממש.

אשתי הופתעה מהמחווה. לא איש של חגיגות אני אלא דווקא איש של שקט, אולם היא, עולצת טבעית, אמורה היתה להיות שמחה על ההזדמנות לארח מסיבה גדולה. שלא כצפוי, נפלו פניה והיא פרצה בבכי. המבט ההמום שלי רק פרס את שק הדמעות עוד יותר, ובכיה גדל כשהיא נופלת על כתפי ומחבקת אותי. חזק.

אל החגיגה הוזמנו מיטב מכרינו, חברי הקהילה,
משפחתנו הקרובה והרחוקה, ואף מישראל הוזמנו
בני משפחה. מי מבני משפחתינו הקרובים שחשדנו
בו שלא יגיע בגלל מצבו הכלכלי, קיבל הזמנה
כשבצמוד לה מצורף כרטיס טיסה. לביתנו רחב
הידיים בניו גרז'י הסמוכה קל היה לארח כמה וכמה
בני משפחה, ושמחנו על בואם.

החגיגה היתה גדולה. השמחה נמשכה עד אור הבוקר
של יום ראשון, ולאחר מכן המשיכה בביתנו לאחר
מנוחה קצרה. אשתי ואני מעולם לא היינו שמחים
יותר, ואף החלטנו להקדים מעט את ימי הפנסיה
שלנו. התנאינו בביתנו הרחב, בילדינו שהגיעו
מהאוניברסיטה, תמירים וחסונים. מעולם לא הייתי
מאושר יותר.

אז לא.

הסיפור לא כל כך משעמם. להלן הסיפור במלואו כפי שקרה מאחורי הקלעים.

זמן קצר לאחר ששכרתי את הבלש הפרטי הגיעו אל ידי תמונות ראשונות של אשתי. כמובן, ולפי חשדותי, עם אותו בוס חדש שהפציע בחייה. לזכותה ייאמר שטעמה היה טוב. גבר גבוה, שקט למראה, גילו כגילנו, חנוט היטב בחליפה אפורה יוקרתית, שיערו מלא ומאפיר בצדעיו, פיאות שיערו ארוכות משהו, גופו חסון, וכל כולו משדר הצלחה שקטה וביטחון עצמי.

לאחר עוד מעט מחקר, הסתבר שגם הוא נשוי, ומציתותי העוקב הסתבר שנתן עינו באשתי כבר מיומו הראשון בעבודה. בתחילה הסתיר את זה וניסה להעלים את הדבר תחת לחץ רב שהפעיל עליה עד כדי מריבות, אולם דווקא אותן מריבות הובילו לשיחות ארוכות בין השניים במשרדו, מה שהוביל לנשיקה

הראשונה, לארוחת צהריים ראשונה, וכן, גם ליותר מכך. שלושה חודשים המשיך אותו רומאן בין שניהם, עד לרגע שבו הפתעתי אותה עם רצוני למסיבת הכסף לנישואינו.

אל בכיה הראשון לא התייחסתי. היתממתי והראיתי לה שאני כאילו ומבין שאלו דמעות שמחה, למרות שידעתי את האמת. לאחר מחשבה החלטתי לפעול בשכל ולא ברגש מוגזם, והפעלתי שוב את העוקב. רציתי לראות לאן יתגלגלו הדברים, וציוויתי אותו לשוב לעקוב ולצותת לשיחות ביניהם.

מספר ימים אחר כך שוב העליתי את נושא המסיבה. משבכתה אשתי ונפלה שדודה בבכיה, לחשה על כתפי את המילים הללו ששברו אותי. שפת אשתי רחוקה מן המליצה, ואולי בשל כך הופתעתי עוד יותר ממילותיה השבורות שלחשה באוזני: "בעלי, אהובי, יקר לי, איני ראויה לך ואיני ראויה למסיבה שכזו".

לא שאלתי למה, אלא הבטתי בעיניה וענית לי לה בקול שקט: "אני יודע".

גופה קפא ובכיה פסק באחת. מבטה ועיניה המצומצמות והנפוחות מבכי, ופניה הרטובות הופנו אלי בפתאומיות ובשאלה. "הכל", הוספתי.

אט אט היא נרגעה, וסיפרתי לה שאני יודע על הרומאן. יש בידי גם צילומים וסרטונים שאותם לא טרחת לפתוח כדי שלא יחקקו במוחי ויכתימו אותה בעיני לעד. המסיבה, המשכתי וסיפרתי, לא נועדה לחגיגה, אלא לנקמה. עמדתי לספר נכוחה ואל מול פני כולם את סיפור בגידתה. רציתי לביישה ולהכלימה אל מול פני כל הקרובים אליה, כה קשה היתה פגיעתה בי. כדי להמתיק את הנקמה, תכננתי לאסוף את כולם כדי "לראות שקופיות של 25 שנות נישואין", אולם בסרט השקופיות לא היו תמונות

שלנו, אלא תמונות שלה, בעירום ובשעת מעשה
ובגידה. "רציתי נקמה", שבת וסיפרתי.

"משבכית בפעם הראשונה, ידעתי היטב לאן לייחס
את הדמעות, אולם העדפתי להעמיד פני תם ולתת לך
לחשוב כאילו שדמעות שמחה אלה. אולם תדעי
יקירתי, לאותן דמעות ובכי היתה משמעות עצומה,
הרבה מעבר למה שיכולת לשער. ליבי, שמזה
חודשים היה אטום אלייך ושש אלי נקמות נפתח
מחדש, והחלטתי לתת לך ולנו הזדמנות שניה. רציתי
לבדוק ולראות אם עדיין את אשתי, או שכבר אינך,
ולאחר שיחתנו כשיצאתי כביכול לשאוף מעט אויר,
צלצלתי שוב אל החוקר הפרטי. כך אני יודע שכבר
באותו הבוקר שלמחרת, הדבר הראשון שעשית היה
לבחור בי מחדש, ולגמור את הסיפור עם אותו הגבר.
הרגשתי היתה עילאית, ולמרות המועקה העמוקה
שיש עדיין בלבי, התאהבתי בך מחדש כמי שזכה
בפעם השניה באוצר יקר".

אשתי חייכה חיוך מר. "אז כנראה שאינך יודע הכל"
אמרה. אם היית מפעיל את אותו חוקר ליום אחד
נוסף, היית מגלה שגם יצאתי לחופשה ללא הגבלת
זמן, וביקשתי העברה לחטיבה אחרת. אני יוצאת כבר
שבוע מדי יום לעבודה, אולם מטיילת בחוסר מעש עד
לרגע בו אני אמורה לשוב הביתה. אני יכולה לבקש,
ולקבל, את סליחתך?"

כחודש לאחר מכן התרחשה החגיגה. הפעם, את ירח
הדבש קיימנו כבר לפני המסיבה הגדולה, והגענו
אליה מאושרים מתמיד. השקופיות הראו רק אושר.



האות השביעית

וואי, איזה ז' יפה יש לד'".

כבר שנים אני שומע את המשפט הזה. גם אני לא נראה רע כל כך ויודע לדבר עם בחורות, כך שאיכשהו יוצא לי להראות אותו די הרבה ואז כמעט כשיגרה מגיע המשפט הזה.

בזמן האחרון חשבתי שאולי אני קצת משתגע. לפעמים היה נראה לי שאני רואה את הז' שלי

אשכרה נמתח מגאווה כשאני מוריד את התחתונים
וכאילו הוא מחייך קצת. זה שהוא היה מתמתח
מעצמו וזוקף את הראש בגאווה עם חיוך קטן, היה רק
מעצים את ה"וואו" הראשון של מי שהיתה רואה
אותו באותו רגע. ושוב זה היה מגיע: "וואי, איזה ז'
יפה יש לך".

לילה אחד הלכתי לישון לבד. הדלקתי טלביזיה כדי
להירדם ולא קלטתי בהתחלה את ה"פססט" הקטן
שנדד בין קירות החדר. לאט לאט הקול התגבר ומתוך
נמנום פתאום קלטתי שזה לא בא מהטלביזיה
ונבהלתי.

מי זה?

מה אתה נבהל? זה אני.

מי זה אתה?

אני. כאן למטה.

התכופפתי בפחד מתחת למיטה עם לב דופק
והתחלתי לחפש. הקול התחיל לצחוק צחוק עמום.
לא שם יא אהבל. על המיטה אצלך. אולי תוריד את
התחתונים ונדבר פנים אל פנים?

מה?

תוריד את התחתונים.

למה? מה!?

תוריד מותק תוריד.

הורדתי את התחתונים והז' שלי נמתח מהלחץ שהיה
בו. "תשמע אחי, אתה חייב לשחרר אותי בלילה.
צפוף בתחתונים".

סבבה, אין בעיה.. אבל.. אבל.. ממתני אתה מדבר?

לא יודע. פתאום עלתה לי המחשבה שיש לי ראש ויש לי שפתיים ואולי אני יכול לדבר. ניסיתי בהתחלה סתם להגיד אהה וזה הצליח, ואז התחלתי להגיד אבא, אמא, וכל הזה הרגיל ולימדתי את עצמי לדבר.

אז אתה ז' מדבר?

כן

אז נפתרו לנו הבעיות של הכסף. נעבוד בקרקס. מי לא יבוא לראות ז' מדבר?

כן.. כאילו אתה תוריד את המכנסיים מול כל הקהל. שנינו נתכווץ.

צודק.

תגיד, למה אתה לא מעריך אותי?

מה? מה אתה רוצה?

אני רוצה שתעריך את כל העבודה הקשה שאני עושה
בשבילך. בתכל'ס, לא קל. לפעמים גם די מסריח יא
תסביך אנאלי מהלך שכמוד.

בואנה תקשיב.. טוב לא משנה.. אני עייף. שנלך
לישון?

למה? אתה לא משפשף אותי היום?

לא, לא בא לי. אני עייף.

טוב, לילה טוב

למחרת בבוקר קמתי ונזכרתי בחיוך בשיחה שהיתה
לי בחלום עם הז'. הורדתי את התחתונים כדי להיכנס
למקלחת והז' התמתח את זקפת הבוקר טוב שלו וזה
גם מה שהוא אמר: "בוקר טוב".

אלוהים ישמור, הבהלת אותי.

למה? דיברנו כבר אתמול.

אז זה לא היה חלום?

לא.

**טוב, אז אני לא רוצה לשמוע אותך מדבר יותר. תחזור
לשתוק.**

למה אתה מדבר ככה?

**כי לא בא לי לדבר עם ז'. וגם לא עם שום איבר אחר
שלי.**

נראה היה שהוא נעלב אבל שתק.

**למחרת בערב יצאתי ופגשתי מישהי שכבר היתה
אתי כך שהעניינים היו קצרים. לשנינו בא. הלכנו
אלי הביתה ונכנסנו למיטה, אבל משהו שם לא היה
בסדר והיא לא הבינה: "מה קרה לז' היפה שלך? לא
בא לו עלי היום?"**

**קפצתי מהמיטה ורצתי לחדר האמבטיה. "מה אתה
עושה?" שאלתי אותו.**

חשבתי שאנחנו לא מדברים.

לא. אנחנו לא. אתה חלק מהגוף שלי וצריך לעשות מה שאני אומר לך.

הוא לא הגיב אבל התעורר.

אותו ערב היה חלומי. הז' המדהים שלי דפק את עבודת חיינו – תרתי משמע. הצרחות ששמע כל הרחוב הוכיחו את זה. ליטפתי אותו בסוף והלכנו לישון מחובקים. שלושתנו.

נו.. עכשיו אתה מעריך אותי יותר?

תמיד הערכת אותך. אתה זה אני.

לא, אני רוצה שתעריך אותי. שתגיד את זה.

חטפתי קריזה.

ומה, אני צריך להעריך אותך בנפרד רק כי אתה יודע לדבר? ומה עם היד? הרגל? להם לא מגיע?

הם לא מעניינים אותי.

תפסת תחת...

**נכון, שוב תפסתי תחת אתמול בלילה "בזכותך"
למרות שאמרתי לך שאני לא אוהב את זה. אבל זה לא
קשור. אם אתה רוצה עוד כאלה כמו שהיו אתמול,
אתה צריך להתחיל אתי את מערכת היחסים שלנו
מהתחלה.**

... מה?

מה שאתה שומע.

ואם לא?

אז אני לא אעמוד יותר.

אז מה אתה שווה? לפיפי?

זה מה שאני בשבילך?

זה מה שאתה אומר שאתה רוצה להיות.

אם לא, אז אני אקום ואלך.

איך תלך? אתה מחובר אלי.

כבר לא ממש. דאגתי לזה כבר מזמן.

**פערתי את עיני בתדהמה. הז' פשוט התנתק ממני
והלך על המיטה.**

אתה יכול גם ללכת?

כן.

אתה תחזור על 4.

לא בטוח. יש לי לאן ללכת.

לאן?

לשלום האימפוטנט.

חה חה חה. ומה תעשה אצלו?

**הז' לא ענה לי יותר. הוא קפץ מהמיטה והלך. שמעתי
את הדלת נטרקת מאחוריו אבל לא עניין אותי כלום.
שנאתי אותו.**

למחרת כשלא חזר, הלכתי לשלום האימפוטנט
הביתה. רציתי לדפוק בדלת אבל היד שלי קפאה.
שמעתי את אשתו צורחת מעונג.

פתחתי את הדלת ונכנסתי להם פנימה לסלון שם הוא
היה מאחורי אשתו.

עוף מפה החוצה צרח שלום. אני עסוק.

אשתו דווקא לא זזה ונשארה על 4 ורק סובבה אלי את
הפנים וחייכה. היה ברור שכל הסיפור הזה וזה שאני
מסתכל מדליק אותה עוד יותר. בסוף צעקה לשלום:
לא אכפת שהוא כאן. אתה לא מפסיק! שמעת?

חיכיתי שיסיימו. שלום התיישב מזיע על הספה
והיא הלכה להתקלח.

תקשיב שלום, אני צריך את הז' שלי בחזרה.

אין מצב.

אבל הוא שלי.

הוא אומר שכבר לא. נכון ז'?

הז' שתק. על הראש שלו היתה מרוחה טיפה של חרא.

תקשיב שלום, אני ממש צריך אותו בחזרה. כבר יממה שלא השתנתי.

בשביל זה אתה יכול לקחת את הישן שלי.

לא רוצה את הישן שלך. רוצה את שלי.

הוא כבר לא שלך. תמות לא נותן לך אותו. אתה יכול לקחת את הישן שלי.

הסתכלתי על הז'. "אתה בא או לא"?

הז' סיבב את הראש הצידה.

מאז אני כבר לא יוצא יותר ולא פוגש בחורות כי אין לי בשביל מה. אני כבר לא שומע את המשפט "וואו איזה ז' יפה יש לך" כי יש לי ז' רק לפיפי שלא בא לו

**על כלום חוץ מלישון גם אם מולו עומדת הבחורה הכי
יפה בעולם. ניסיתי עם היזיזה הכי יפה שלי וכלום.
הוא ישן.**

שוב היא צועקת אשתו של שלום.

בא לי למות.



קצה חוט

המשטרה לא יכלה לנחש מה גרם לבחור הערבי להירצח בסכין באוטו שלו. לא רק שהוא נרצח באוטו שלו, אלא שהוא גם נרצח בסכין יפנית שהיתה שייכת לו עצמו. ולא רק שהוא נרצח בסכין שלו עצמו, הוא גם היה מרוחק 60 קילומטר מהבית שלו. ולא רק שהוא היה רחוק 60 קילומטר מהבית, היה גם מוצאי יום שבת שבו הוא לא עבד בכלל ובדרך כלל היה נשאר בכפר. ולא רק כל אלה, אלא שמכנסיו היו מופשלות, ולא היה ספק בכך שהוא סיפק את עצמו כמה שניות לפני שמת. אפילו עבר פלילי לא היה לו. הדבר היחיד

שהמשטרה יכולה היתה להגיד על הרצח, הוא שהוא
בוצע על ידי מקצוען. נו...

קוראים לי אבי ואני נרקומן. אני יודע שזו פתיחה
גרועה מאד לסיפור חיים, אבל זהו לא בדיוק סיפור
חיים, אלא דווקא סיפור על איך החיים הדפוקים
שלי הצילו חיים של מישהו אחר מלהיות דפוקים.

השתחררתי מהצבא סופרמן. גדול, חזק ושזוף. כל
הקלישאות לאיש קומנדו שקט, עטור תהילה מהסוג
שלא מדברים עליו כמעט לעולם. המילואים היו
בשבילי סם החיים, ואני לא משתמש בביטוי הזה
כפראפרזה ריקה מתוכן. קפצתי ממסוקים,
הסתערתי, רצתי עד כלות הנשימה וכלות חיי
הדמויות שמולי. יריתי כמו מטורף, כפול ויותר ממה
שירו האחרים. כולם, כולל המ"פ שהייתי הקשר
שלו, ידעו שאני פשוט אוהב את זה. המ"פ היה יורה
פחות כדי לשמור לי את התחמושת שלו. שיהיה לי
עוד קצת. לא לחינם הוא עשה את זה. השנה הייתי
אמור להשתחרר מפני שהגעתי לגיל 41, אולם המ"פ

שלי התחנן שאשאר עוד שנתיים ליום השחרור שלו. נעניתי כמובן, והוא גמל לי על כך בתחמושת יתר. שמרתי על כושר גבוה בכל ימות השנה ל-45 ימי המילואים בשנה. חדר כושר, ריצות, משקולות, כל החבילה. המילואים היו בשבילי ההתפרקות והכיף הכי גדול שלי.

במשך השנים התחתנתי. הולדתי שני בנים ובת, והיו לי חיים טובים למדי. במילואים האחרון הגיע אלינו חייל צעיר לעזרה במטבח. לקחנו את המילואים האלה באיזי. בכל זאת, המילואים האחרונים שלנו. ישבנו בעיקר בחצר המחנה שהקמנו בבסיס אימונים בדרום הרחוק ודיברנו על ארגון המסיבה. מסיבת השחרור כמובן. החייל הצעיר התחבר דווקא אלי, הקשיש שבין המילואימניקים. זה נגמר בזה ששנה אחר כך הייתי מכור חזק לקריסטל.

הילדים שלי ואשתי לא ידעו מכלום. כעצמאי, הייתי מופקד על הזמן שלי וחילקתי אותו כרצוני. בין עבודה לטריפים. אשתי לא שמה לב בקדחת החיים למצב

שידעתי להסוות היטב, וגם כשהייתי נעלם לכמה ימים לכאילו עסקה בחו"ל, לא חשדה וחשבה שאני מאד מצליח עם חבילות הכסף שהפקדתי לנו בחשבון הבנק. מאיפה נרקומן מביא כסף? השירות הצבאי שלי, שכלל אין ספור חדירות שקטות, הוכיח את עצמו. טיפסתי וחדרתי לחדרי מלונות יוקרתיים ולבתי יוקרה, ופשוט גנבתי. לפעמים גם סחרתי קצת כשהיו עסקאות גדולות ויכלו להשתמש בכישורי. איש לא ראה, איש לא שמע.

ביום שהבנתי שנפלתי חזק בסם, ואני רוצה לחיות ככה קצת אחרי שנים של מחויבויות ומטלות, הארכתני מעט את השיער התמיד קצוץ שלי, גידלתי זקן, והקפדתי ללכת תמיד עם משקפי שמש וכובע. בסופו של דבר התגלגלתי לרחוב וולפסון בדרום תל אביב עם עוד נרקומנים שחיו ברחוב. משם היינו יוצאים כל יום עם "הסעה" בסובארו שנת 93 לכספומט בלוד לקנות את הסם, ומשם היינו חוזרים כל יום. אף אחד לא ידע מי אני. מיעטתי לדבר. האמת היא שגם אף אחד לא התעניין. ככה הסתובבתי לא

מעט בין הנרקומנים של דרום תל אביב: פישרים שחיו מפריצות קטנות כדי לקנות את המנה הבאה, זונות רזות שכבר לא נשארו להם ורידים בגוף והיו מזריקות מהמפשעה, תוך שהן מתיישבות על הקרקע ופותחות את הרגליים הרזות וחסרות התחתונים שלהן לעין כל, ועוד ערימות של כאלה שהפכו להיות חרות בעל כורחם. כאלה שהחיים לא השאירו להם ברירות אלא לפשוע ולהילחם.

באחת הנסיעות, אחת הזונות "שלי" - ילדה בת 21 שאספתי תחת חסותי, שגדלה עם שני הורים נרקומנים ואמא זונה, אחת שהחיים לא נתנו לה אפילו סיכוי לחיים נורמליים, הזריקה את המנה מיד כשקיבלה אותה. אבל היא לקחה כנראה יותר מדי, פרכסה ו"נרדמה". החלטתי שאני נשאר אתה, וככה פיספסתי את ההסעה שלי חזרה. בהסעה הבאה היה רק מקום אחד, וכמובן שנתתי לה אותו. ככה ירד הערב, לא היה עלי ארנק ולא היה לי מושג איך אני חוזר הביתה. בסוף החלטתי לישון שם בחוץ ולחזור

**עם ההסעה של מחר. מצאתי אתר בניה והלכתי לישון
שם.**

**בערך באחת בלילה שמעתי קולות עמומים מהצד
השני של אתר הבניה. כל החושים שפיתחתי בארבע
שנות שירות ועשרים שנות מילואים חזרו אלי באחת.
התגנבתי בשקט אל מאחורי ג'יפ פאג'רו שחנה מצידו
השני של אתר הבניה, וראיתי גבר מבוגר ומשופם,
מתחתיו שוכבת בחורה צעירה קרועת חולצה, והוא
מנסה להוריד לה את המכנסיים בכח בידו האחת,
ובידו השניה חוסם את פיה. מצידו של הרכב היתה
שם חברת הבניה לה שייך הרכב. חפץ היה בידו אך
לא נראה לי היטב, בכל מקרה הייתי בטוח שמדובר
בסכין, וכך גם פעלתי.**

**נטלתי אבן גדולה, והטחתי אותה באחת דרך החלון
אל ראשו של האיש ביחד עם היד שלי. החלון עצר את
רובה של תנופת האבן, אבל זה היה מספיק כדי
להעיף אותו המום הצידה. נכנסתי במהירות אל
הרכב, לקחתי את הסכין היפנית שנשמטה מידו**

והצמדתי אותה אל גרונו. הבחורה, ילדונת בת 16 או 17, התעלפה.

הוא עצמו היה בהלם. לקחתי את החולצה הזרוקה של הבחורה, וקשרתי בה את ידיו של האיש בין רגליו. העברתי את הבחורה המעולפת אל המושב הקדמי, ואת המניאק השכבתי בין שני המושבים עם גרב של הבחורה תחובה לו בפה. אגרוף לא חזק לסנטרו גמר את הסיפור והוא איבד את ההכרה. הוא לא יכול היה לזוז.

הנעתי את האוטו והתחלתי בתנועה, תוך שאני מרכיב את משקפי השמש שלי למרות הלילה. הילדה התעוררה אחרי כמה דקות והתחילה לצרות. נראיתי לה כמו מחבל. עצרתי את האוטו בצד, ואמרתי לה להסתכל לאחור. המבטא העברי שלי, והאיש שכמעט אנס אותה כפות מאחור, הרגיעו אותה, איכשהו, בקושי. אמרתי לה שרק תהיה בשקט והשבעתי אותה שלעולם לא תספר את שיקרה, למרות שאני עצמי לא ידעתי מה אני הולך לעשות.

נסענו ונסענו בלי סוף. הרחקנו כבר יותר משעה נסיעה מלוד, כשהבחורה מנסה לדבר אתי ואני לא עניתי לה כשדיברה. אחורה היא לא הסתכלה. כך נסענו בדממה עד לאיזור התעשייה תלפיות בירושלים, שם חנינו במקום שומם וצדדי ליד מוסך אופנועים קטן.

”מה את רוצה לעשות לו?” שאלתי אותה. היא משכה בכתפיה והביטה בו בפנים שהגועל נשפך מהן.

שלחתי אותה מהאוטו שתשב על חומת אבן גבוהה, אליה היתה גישה בשל היותה בנויה על מדרון. היא עלתה על החומה והתיישבה, מרחק של כ-30 מטרים מאתנו. הוצאתי את האיש מאחור, והושבתי אותו במושב הקדמי. הסכין היפנית שבה השתמש כדי לנסות ולאנוס את הילדונת היתה בידי. בן זונה: היא היתה בגיל של הבת שלי. הרגעתי את עצמי, התיישבתי במושב הנהג, ונעלתי את הדלתות. את

הדלת שלו נעלתי גם מבפנים בנעילת הביטחון נגד ילדים. הוא יכול לברוח רק אם יעבור דרכי, ואת זה, הוא לעולם לא יצליח לעשות.

הוצאתי לו את הגרב מהפה והוא מיד שחרר צעקה. סטרתי לו בחוזקה וזה השתיק אותו מיד. אמרתי לו שישתוק אם הוא רוצה להמשיך לחיות, ושחררתי לו את הידיים. כן, הוא התכוון לאנוס אותה. כן, הוא מכיר את אביה וגם אותה מהפעמים שביקר אצלם בבית ולכן עלתה אתו לטרמפ. אביה דפק אותו בהרבה מאד כסף, וכך הוא חשב לנקום בו. בכך שיאנוס את בתו הקטנה. כאן כבר השתוללו לי העצבים בראש, אבל מבחוץ השתדלתי להיראות שליו לחלוטין.

הרגעתי אותו ופיתחנו שיחה. האמת היא שהוא בכלל מעדיף גברים וזה שאני עם סכין ביד עושה לו את זה. איימתי עליו באופן מופרז ומוגזם עם הסכין, ופקדתי עליו להוריד מכנסיים. הוא חייך והוריד באחת את המכנסיים עם התחתונים. הזיקפה שלו כבר היתה שם, והיז שלו התחילה לעלות ולרדת עליה. כבשתי

את הגועל וחייכתי אליו כששאל אם אני לא מתפשט גם. לא, אני לא רוצה. קודם תן לי לראות אותך קצת משחק עם עצמך, אחר כך נראה מה יהיה.

היד שלו התחילה לעלות מעלה מטה, והוא משך את היד שלי שאחזה בסכין עד שלהב הסכין נגע לו בגרון. זה מה שגירה אותו את נבלת האדם. בחלקיק שניה של גועל נפש, משכתי לאחור בחוזקה את הסכין, ושיספתי לו את הווריד הצווארי. שפריץ של דם התיז על חלון הרכב מגרונו, מעט ממנו על הסוודר שלי. הוא חרחר, מבטו המום והוא מחזיק את גרונו בתדהמה. חיכיתי אתו עוד כמה רגעים עד שזרם הדם פחת והלך – ניגר על רצפת האוטו עד שאיבד את ההכרה. בעוד כמה דקות, כשייפח את נשמתו המחליאה, כבר נהיה רחוקים מפה.

הילדה. שכחתי ממנה. היא עדיין יושבה על החומה אבל עם הגב אלינו. צעקתי לה איזו הברה סתמית וסימנתי לה עם היד להגיע לרכב. היא צעדה בשקט ובביטחון מלא. הייתי בטוח שברחה כבר מזמן, אך

אמרה לי שידעה שאהרוג אותו כי אני נראה כמו רוצח
וחיכתה כי רצתה לראות אותו מת. לא רציתי שתקיא
או תתעלף. סימנתי לה להישאר מעט רחוקה מהרכב.
פתחתי את הדלת, וטלטלתי את ראשו הדומם. או
קיי, היא הבינה את העניין, ידעתי את זה מהסטת
המבט המבוהלת שלה הצידה.

מוסך קטנועים השאיר קטנוע קטן בחוץ עם
המפתחות בחור המנעול של תא המטען. או ששכח או
שחשב שלעולם לא יגנבו אותו. הכלי הזה הביא אותנו
עד לשערי לוד. את הסוודר המוכתם השלכתי
בירידות מירושלים על הכביש עצמו כדי שיידרס
ויתפורר מגלגלי המכוניות, מוחה את הסימן האחרון
להיותנו בבירה, לאחר שניקיתי את הגה ומושבי
העור של הרכב במטליות לחות שמצאתי בתא
הכפפות. את מה שנשאר מהמטליות הלחות לקחתי
אתי.

בערך בשלוש לפנות בוקר הגענו לתחנת הרכבת של
לוד. לאחר שהתקשרה לחברה מרחובות - עיר

מגוריה, להגיע לאסוף אותה, נפרדתי ממנה. הבטתי
מרחוק בחברה האוספת אותה, וסוף סוף יכולתי
להוריד את משקפי השמש לאחר שהן נסעו. נסעתי
עם הקטנוע לאיזור הכספומט שלי בלוד, ניגבתי את
טביעות האצבעות שלנו מהקטנוע במטליות הלחות
שלקחתי אתי מהרכב, והסעתי את הקטנוע לתוך
ערימת זבל ענקית עד שרובו נבלע בתוכה. כדי להסיר
חשד ולבנות אליבי, דפקתי בכח על דלת הכספומט
וקניתי מנה מלווה בקללות על מקצועה של אמי,
אשתי, משה רבנו והיהודים כולם.

למשטרה אין קצה חוט.



שיחה עם מלאך המוות

19/11/1999

- שלום לך מר שבתאי. סוף סוף אנחנו נפגשים...
- אתה לא רציני; זה אתה?
 - מה לעשות
 - לא, כי דמיינתי אותך אחרת לגמרי.
 - כן, אני מכיר את כל הדימויים שלי אצלכם. שחור או אדום?
 - מה?
 - באיזה צבע היה העור שלי, שחור או אדום?

- האמת? תמיד היית מכוסה בגלימה שחורה. כך שלא חשבתני על זה עד הסוף..
- עם החרמש וזה..
- ברור...
- נו.. אני רגיל לתשובות כאלו..
- ואין לך פרצוף של עז. הנוצרים טועים, הא?
- אתה מכיר מישהו שהוא לא עז ושיש לו פרצוף של עז?
- אהבלות לשמה.
- זה אתה אמרת.. אני מהאו"ם.
- אבל בטח לא חשבתני שתיראה כמו משה רבנו כשקיבל את התורה.
- כלומר?
- בחייאת דינאק. עור לבן זוהר עם זקן לבן?
- שתדע לך שגם כאן הכל דימויים. משה רבנו היה שחור לגמרי.
- כושי?
- שששש.. כבר לא אומרים כושי.
- נו מה אתה רוצה שאני אגיד? אפריקואן-אזיאתיאן? אז הוא היה כושי?

- ידעתי שיהיה לי קשה איתך... כן, הוא היה שחור...
סוג של...

- והקרניים מהאור שיצאו לו מהראש במעמד קבלת
התורה וכל זה?

- נו, ולכושי לא יכולות לצאת קרני אור מהראש? עזוב
אותך נו..

- צודק.. ואגב, אמרת "כושי".

- אם תספר למישהו אני אכחיש.. למי אתה חושב
שיאמינו?

- וואלה... חה חה חה....

לא שאני מבין ממה יש לך לחשוש. אתה פאקינג
מלאך המוות.

- אז מה...

- אז, זהו? אני מת? נפגשנו סוף סוף?

- כרגע אתה מת לגמרי, אבל אני לגמרי לא סגור על
זה שזה יישאר ככה.

- איך זה?

- איכשהו המוות לא תופס אצלך – בטח הבנת את זה
כבר.

- כן, הבנתי את זה כבר מזמן .

- איך הבנת?!?

- הסכין בגב והרסיס שפגעו וכאילו כלום, התאונות
עם האופנוע שלא קרה בהן כלום..

- בטח כבר חשבת שאתה חסין ממוות..

- דווקא להיפך. הייתי בטוח שניפגש כבר מזמן.

- כן.. אני נזכר. אבל תדע לך שדווקא המדבקה
המטופשת ההיא שלך על האופנוע הצילה אותך.

- מדבקה?

- מדבקת ה- Death wish

- זו ששמתי על האופנועים שלי?

- כן

- אתה צוחק.

- ממש לא. כך יצא.

- איך?

- סוג של הפוך על הפוך.

- ובגללה ניצלתי?

- אין לי הסבר אחר. משהו קרמטי שגם אני לא מבין
אותו. אפילו אני...

- דווקא לא היה אכפת לי למות אז...

- אני יודע, אבל החשבנו לך את זה כטיפשות לא
מזיקה וויתרנו עליך.



- מממממ ..
- אז אתה מלאך
- המוות...
- בכבודי ובעצמי.
- אתה ממש לא
- נראה כמו מוות.
- תראה מה זה
- עולם...
- צ'מע, נעים
- לפגוש אותך סוף
- סוף..
- לטעמי נפגשנו
- מהר מדי .
- באמת? איך זה?
- יש לך לב טוב.

- כן, אבל "תמיד הטובים הולכים ראשונים", לא?
- אל תגזים. אתה לא עד כדי כך טוב.

- אז מה אנחנו עושים עכשיו ?
- לא יודע. מחכים. רוצה בינתיים סיור?
- האמת היא שלא. אני רוצה להיות מופתע.
- איך שבא לך. ממילא לא נראה לי שתמות עכשיו .
- אבל אני כבר מת.
- כן, אבל למטה עובדים חזק על להחיות אותך.
'סתכל.
- האמת? אם לא ההורים שלי שכואב לי עליהם?
הייתי מבקש ממך לדאוג שאשאר כבר כאן.
- למה?
- נראה לי סידור יותר נח מלחיות חיים מטופשים
וחסרי תכלית.
- מטופשים?
- כן .
- למה?
- איך אני אסביר לךאתה מכיר את כל אלה שלא
נולדו ולא חיו?
- מן הסתם לא.

- והעולם המשיך להתנהל כרגיל, לא? ואתה חושב שההורים של אלה שלא נולדו, או מישהו אחר בכלל, מצטער על זה שהם לא נולדו ולא חיו?

- כנראה שלא.

- ואם אני למשל לא הייתי נולד ולא חי, הייתי חסר למישהו? אפילו לעצמי?

- כנראה שלא.

- אז בעצם אין משמעות לחיים והעולם ממשיך להתנהל ובכלל לא אכפת לו אם נולדת וחיית ומתת, או שלא נולדת בכלל. הרי גם אם העולם הזה היה שומם לחלוטין מחיים כמו כוכבים אחרים, לא היה קורה כלום.

- אלא אם אתה מעמיד דור המשך.

- עזוב אותך. כאילו, מישהו יזכור בעוד 100 שנה שחיית? שהיית כאן בכלל? אפילו לא הנינים שלך. אז בשביל מה כל הבלאגן וכל המאמץ?

- אז בעצם אתה אומר שבני האדם... מה?

- יותר מהכל? מסכנים...

- למה?

- בגלל שניחנו בתבונה. בבינה. ברגשות.

גם לחיות יש כאלה..

- כן, אבל הם לא נקשרים לתא משפחתי ומתאבלים עליו כל החיים .

- כלומר?

- כלומר שבני האדם התפתחו, הקימו בתבונתם מערכות שלמות ומתקדמות שיסדרו להם את החיים, קשרו קשרים משפחתיים ענפים, אבל המערכות האלו משעבדות אותם, והקשרים המשפחתיים גורמים להם לצער. הם נלחמים, הורגים, מתים, סובלים, מתאמצים לחיות. ומצד שני, החיות נולדות, חיות, מתות, ובזה זה נגמר. אף חיה לא חשה צער על זה שהיא לא מספקת את כל צרכי הילדים שלה כשהם מתבגרים, ואף חיה לא מתאבלת על ההורים שלה לאורך כל חייה.

- הבנתי. אבל ולמה חסרי תכלית?

- כי ביננו, בסוף אתה מת. אז למה זה טוב? חיית, לא חיית, אין לזה שום משמעות מבחינת היקום.

- לא ממש. הרי יש דמויות שהעולם לא שוכח: משה רבנו, אלכסנדר מוקדון, ישו ועוד כמה מנהיגים דגולים...

- נו, והם כולם סבלו כל החיים בשביל להיזכר. למי היום אכפת מאלכסנדר מוקדון?! מכסימוס למורה להיסטוריה, וגם זה רק עד שהיא יוצאת לפנסיה. שוב, אין לחיים שום משמעות אמיתית. הרי בשביל זה המציאו את הדתות.

- היתה לי הרגשה שתגיע לזה. כלומר?

- מתישהו מישהו הבין את חוסר התכלית שבחיים, והמציא את הדת ואיתה את העולם הבא: חיה בעולם הזה והיה אדם טוב, כדי שהעולם הבא שלך יהיה מצוין. "העולם הזה הוא רק פרוזדור לעולם האמת", מכיר?

- כן

- אז בשביל מה זה טוב? אל תיוולד בכלל, ולא תעבור את כל דאגות החיים, הפרנסה, המלחמות כדי לשרוד.

החיים בעיני הם כמו מנוע שיודע לייצר דלק, אבל משתמש בדלק שהוא מייצר רק כדי להמשיך להפעיל את עצמו ברוטינה אינסופית. הרי הוא יכול היה לחסוך לעצמו את הכל אם לא היה נוצר כלל. כך בני האדם. עובדים כדי שיהיה להם אוכל ואוכלים כדי

לחיות. אין לזה שום משמעות אמיתית מלבד הישרדות טפשית שיצר החיים מושך אותם אליה, אבל הם מיותרים לחלוטין.

- אבל זה לא ממש נכון, יש את רגעי האושר, השמחה, ההצלחה..

- אם אתה חוזר לשם כנראה שלא הייתי ברור מספיק.

כל זה, כ-ל מחזור החיים הזה, הוא מיותר. קיים או לא קיים, אושר או עצב, הכל מיותר. אין שום צורך לחיות 80 או 90 שנה של חיים ולהרגיש את אותן הצלחות, אכזבות, אהבות, התרסקויות, אושר, עצב וכולי. כל מחזור החיים הזה בכלל, הוא מיותר לחלוטין. ממש כמו אותו מנוע שיודע לייצר דלק, אבל משתמש בדלק שהוא מייצר רק כדי להמשיך לפעול כדי שיוכל לייצר דלק כדי שיוכל להמשיך לפעול וחוזר חלילה.

מתישהו בני האדם הכירו בכך, והחכמים שבהם המציאו את העולם הבא.

- צ'מע, מעניין. הייתי יכול להמשיך ככה עוד שעות.
- נשמע לי שיש "אבל" שמגיע..
- אתה צודק. נראה לי שאין לנו יותר מדי זמן.
- מה זה אומר?
- שאתה חוזר הביתה.
- מבאס
- למה?
- נחמד לי פה. יש בי פתאום שלוה שמעולם לא חשבתי שיכולה להיות בי.
- כן.. גם אני מצטער .
- על מה יש ל-ך להצטער?
- שאתה לא נשאר פה אתי. אני לא רגיל למצב שמישהו מגיע אלי נינוח כל כך ועוד רוצה להישאר.
- נו.. כי בני האדם לא מבינים כלום. חיים ונלחמים בשביל כלום, ומתים בשביל שטויות.
- ככה אתה רואה את זה. הם רואים את זה אחרת.
- בגלל זה הם לא מבינים כלום.
- אז באמת היית מעדיף להישאר למות?
- כן .
- שנתאמץ בשבילך?

- לא. פתאום נזכרתי בהורים שלי. לא רוצה לשבור
להם את הלב .

- כבוד

- אבל בא נעשה עסק...

- שהוא?

- אם ההורים שלי מתים לפני שאני מקים משפחה
וילדים, אתה דואג לי להגיע לכאן?

- זה לא תלוי בי.

- מה זאת אומרת?

- אף אחד לא מחליט למישהו מתי הוא ימות. גם לא
"הוא".

- וכל המוות מתאונות ומלחמות?

- אתם עושים את זה לעצמכם.

- ועכשיו אם ההחייאה הזו תצליח או לא...

- אנחנו לא מתערבים. תלוי ברופאים שלך, והם
נראים טובים...

- אז אתם פה למעלה לא אחראים על המוות?

- בעיקרון לא, למעט מקרים חריגים. כמו בכל תחום
אחר.

- אתה לא רציני...

- נשבע.
- ואם אני מבקש?
- זה לא יעזור. אתה תצטרך לדאוג להגיע לכאן ביוזמתך.
- איך ביוזמתי?
- נו.. לדאוג לשלוח לכאן את עצמך.
- להתאבד!?!?
- כן
- קשה לי להאמין שאני אעשה את זה. אני ריאלי, לא דכאוני. אני אצטרך את עזרתך האדיבה.
- אני אעלה את הבקשה המאד חריגה שלך. נראה לי שיהיה בסדר.
- לסמוך עליך?
- אני מאד אשתדל.
- מילה?
- מילה!
- מספיק טוב לי.
- רגע, ומה אם תקים משפחה לפני שההורים שלך יגיעו אלי?
- אז אני אמשיך לחיות בשבילם.

- בשביל המשפחה?
- ברור. יש לנו בינה, רגשות, אחריות, זוכר? אנחנו כבר לא חיות.
- ולא תבוא?
- רק כשיגיע הזמן. לא מוקדם יותר.
- אז הורים, משפחה. או קיי. רשמתי. ואחים? שאר המשפחה?
- יש להם את החיים שלהם והמשפחות שלהם. הם ימשיכו לחיות וייעצבו כנראה מדי פעם בפעם כשיזכרו בי. המצפון שלי יכול לחיות עם זה.
- נראה לי שאתה כבר צריך לחזור למטה.
- בעסה.
- כן, אבל מה לעשות...
- הצליחה להם ההחייאה?
- כן. ככה זה נראה.
- טוב, לפחות ההורים שלי ישמחו שאני חי.
- בהחלט.
- אז אם לא הורים ולא משפחה משלך, ניפגש רק עוד כמה עשרות שנים?
- לצערי

- גם לצערי

- ממממ...

- זה בטח מפתיע לומר את זה למלאך המוות, אבל...

אני אוהב אותך.

- לא, ממך זה לא מפתיע. גם אני אוהב אותך.

- עוד ניפגש..

- בטוח!